

Sygn. akt XII Gz 194/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział XII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Bożena Kachnowicz – Kokot (spr.)

Sędziowie: SSO Jolanta Safader – Skwarlińska

SSR (del.) Magdalena Kiedrowicz – Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 roku w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko pozwanemu K. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 lutego 2012 roku, sygn. akt VI GNc 5922/12

postanawia: oddalić zażalenie.

Sygn. akt XII Gz 194/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Gdyni odrzucił sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty z dnia 26 listopada 2012 r. w sprawie VI GNc 5922/12

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2013 r. pozwany został zobowiązany do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu, czego nie uczynił.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił art. 504 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany, zaskarżając je w całości i zarzucając mu obrazę art. 132 k.p.c. ponieważ w trybie powołanego przepisu pełnomocnik pozwanego miał obowiązek uzupełniające dokumenty dosłać Sądowi w jednym komplecie, a drugi komplet miał obowiązek przesłać adwokatowi przeciwnika procesowego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do dalszego postępowania przy uwzględnieniu kosztów sprzeciwu, jako części kosztów procesu.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że uzupełnił braki w dniu 04 lutego 2012 r. przylączając do Sądu w Gdyni przepisany komputerowo sprzeciw oraz ponownie potwierdzone pełnomocnictwa. Skarżący wyjaśnił, że komplet dla strony przeciwnej został przesłany bezpośrednio na adres pełnomocnika powoda strony przeciwnej, a dowód wysyłki przedłożono Sądowi, co potwierdza okoliczność, że pełnomocnik powoda już w dniu 14 lutego 2013 r. wysłał do Sądu i

do pełnomocnika odpowiedź na sprzeciw. Skarżący zaznaczył, że zarządzenie Sądu otrzymał w dniu 28 stycznia 2013 r., wobec czego zmieścił się w tygodniowym terminie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący błędnie podniósł, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 132 k.p.c.

Zgodnie z § 1 w/w artykułu w toku sprawy adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy oraz radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami. Do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy ta regulacja nie może jednak znaleźć zastosowania. Skarżący pominął bowiem, że z art. 132 § 1¹ k.p.c. wyraźnie wynika, iż przepis § 1 nie dotyczy wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, który należy złożyć w sądzie z odpisami dla strony przeciwnej.

Pozwany zatem po otrzymaniu zarządzenia z dnia 22 stycznia 2013 r. winien uzupełnić wszystkie wskazane w nim braki formalne sprzeciwu, tj. dołączyć dowód nadania sprzeciwu, złożyć sprzeciw oraz jego odpisy dla strony przeciwnej w formie pełnej i czytelnej, przełożyć dołączone do sprzeciwu dokumenty oraz ich odpisy potwierdzone przez pełnomocnika, będącego adwokatem za zgodność z oryginałem w sposób zgodny z przepisami art. 4 ust. 1b ustawy Prawo o adwokaturze, i tak uzupełniony sprzeciw złożyć następnie w Sądzie. Pozwany natomiast mimo stosownego pouczenia ograniczył się do przesłania do Sądu wybiórczych dokumentów – tj. czytelnego egzemplarza sprzeciwu i dwóch jego załączników i poinformowania, że wysyłka zawierająca sprzeciw została wysłana stronie przeciwnej.

W tej sytuacji nie można więc uznać, że pozwany uzupełnił wszystkie braki formalne sprzeciwu we wskazanym terminie.

Wskazując więc na powyższe motywy na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.